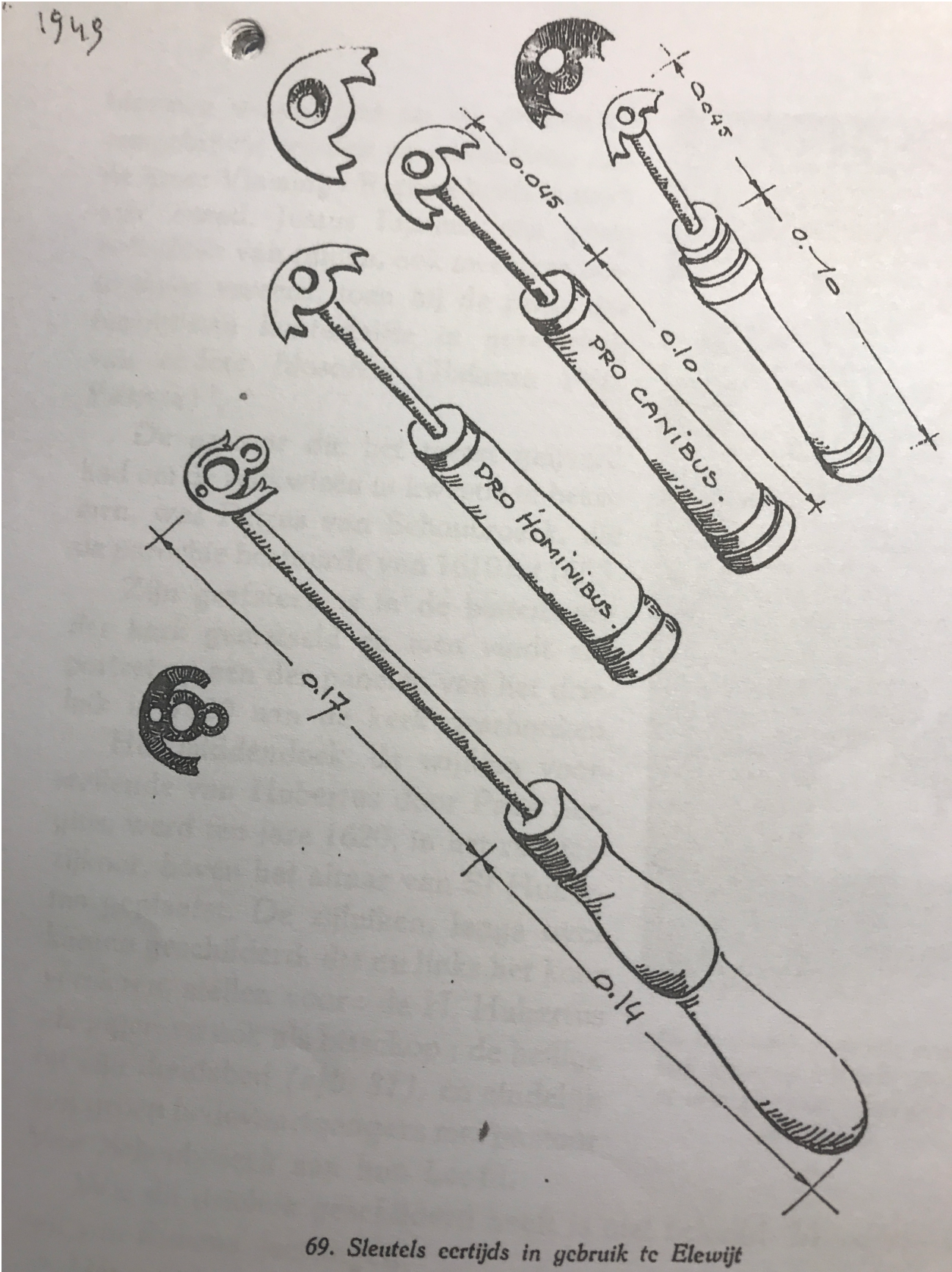

De Sint-Hubertussleutels

In de Sint-Hubertus processie worden de zorgvuldig bewaarde Sint-Hubertussleutels megedragen.

Deze sleutels, of brandijzers, werden in 1623 vernieuwd maar het grootste gedeelte komt voort van de oude brandijzers die waarschijnlijk wel 200 jaar ouder waren. De oude sleutel had de relikwieën van de heilige nog aangeraakt.

Met deze brandijzers werden de wonden van mensen en dieren dichtgeschroeid om hen te genezen van de beten van razende honden.

Een document uit 1506-1507 vermeldt dat Elewijt toen al grote vermaardheid kende vermits men vanuit Groot-Bijgaarden *“t’Elewyck met verkens was geweest die van eenen razenden hond gebete waren”*.

In 1599 schreef de Landsdeken De Mol uit Mechelen dat pastoor Van Espen getuigt dat velen van de vallende ziekte en van razernij zijn verlost.

Hij schrijft ook dat de koster ermee gelast is de gebetenen met een gloeiend ijzer te branden en hen nadien gewijd brood en water te bezorgen. Dit brood en water werd eveneens met de sleutels aangeraakt, moesten ze negen dagen lang gebruiken en daarbij negen Onzevaders en Weesgegroeten bidden.

Het dichtschroeien van de beten met brandijzers werd in verschillende plaatsen waar Sint-Hubertus werd aanbeden toegepast, zoals ook in Sint-Huibrechts-Lille en Sint Huibrechts-Hern (Limburg). Maar naast Saint-Hubert (Ardennen) en Tervuren is Elewijt de voornaamste bedevaartsplaats tijdens de 16de en de 19de eeuw .

Met onze jaarlijkse Sint-Hubertusprocessie blijven we deze heilige ook nu nog eren.